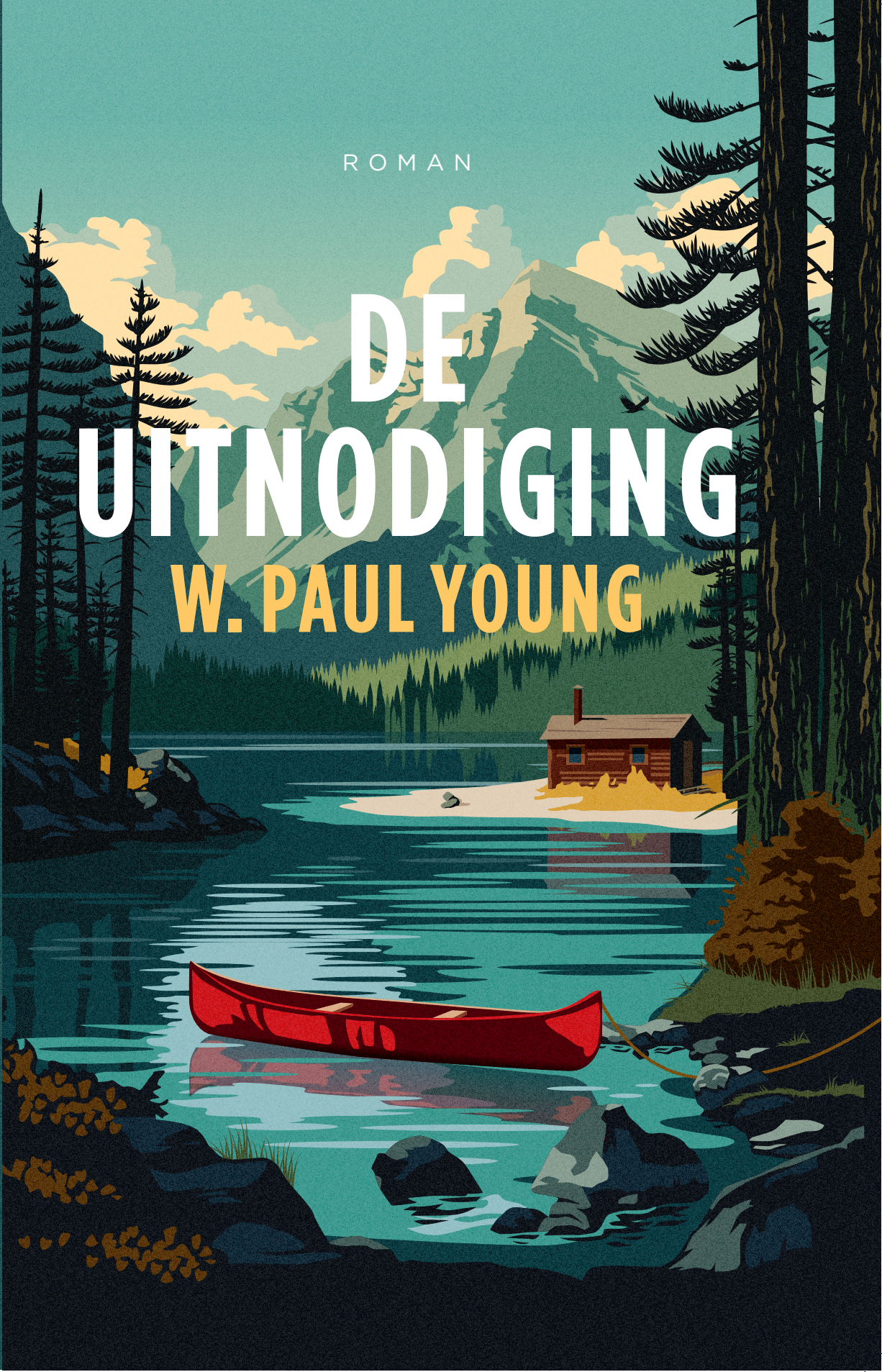

ROMAN

DE UITNODIGING W. PAUL YOUNG

1

Een samenloop van omstandigheden

*Midden in mijn leven ontsprongen twee wegen,
hoorde ik een wijs iemand zeggen:
Ik koos de minst bewandelde weg
En iedere dag en iedere nacht maakte dát het verschil.*

- Larry Norman (met excuses aan Robert Frost)

Na een ongewoon droge winter viel in maart de regen met bakken uit de hemel. Vervolgens daalde een koufront uit Canada neer dat bleef hangen door de draaiende wind die vanuit het oosten van Oregon door de pas joeg. Hoewel de lente niet lang meer op zich zou laten wachten, was koning Winter niet van plan zijn zwaarbevochten heerschappij zomaar op te geven. Een vers pak sneeuw lag als een deken over het kustgebergte en de regen veranderde direct in ijs zodra de druppels de bevroren grond buiten het huis raakten. Genoeg reden voor Mack om zich met een boek en een glas warme cider voor het warme, knapperende haardvuur te nestelen.

Maar in plaats daarvan logde hij vanuit huis in op zijn

computer en besteedde het grootste deel van de ochtend aan zijn werk. Hij zat comfortabel, in pyjamabroek en T-shirt, in zijn werkkamer en pleegde zijn verkooptelefoontjes, voor het merendeel naar nummers aan de oostkust van de Verenigde Staten. Hij stopte regelmatig om even te luisteren naar de helder tegen zijn raam tikkende hagel en om te zien hoe de ijzel buiten een steeds dikkere laag vormde. Hij zat door het ijs noodgedwongen opgesloten in zijn eigen huis, en hij had daar niets op tegen.

Stormen die de dagelijkse gang van zaken verstoren hebben iets plezierigs. Sneeuw of ijzel verlossen je ineens van taken en verwachtingen, en van de druk van afspraken en roosters. En in tegenstelling tot ziekte is het vooral een ervaring die je met anderen deelt in plaats van haar in je eentje te ondergaan. Het is net alsof je de stad en het platteland, waar de Natuur heeft ingegrepen om de vermoeide mensen wat rust te gunnen, een zucht hoort slaken. Degenen die erdoor getroffen worden, zijn met elkaar verbonden door het excuus dat hun geboden wordt, en hun harten maken onverwachts een sprongetje. Verontschuldigen zijn niet nodig als je niet verschijnt op een afspraak. Iedereen heeft begrip voor de bijzondere omstandigheden die je afwezigheid rechtvaardigen. En het feit dat de druk om ergens aan te moeten voldoen plotseling van je wordt afgenomen, geeft een opgelucht gevoel.

Het is natuurlijk ook zo dat stormen de zaken verstoren, en hoewel enkele bedrijven er wat extra's door verdienen, lijden andere verlies. Daardoor kan niet iedereen het waarderen wanneer alles tijdelijk platligt. Maar deze bedrijven kunnen niemand de schuld geven voor hun omzetverlies of voor het feit dat hun werknemers niet komen opdagen op kantoor. Zelfs al duurt het maar een dag of twee, op de een of andere manier heeft iedereen even het gevoel dat hij de baas is van zijn eigen wereldje, gewoon doordat die kleine druppels water bevroren wanneer ze de grond raken.

Zelfs alledaagse handelingen worden bijzonder. Doodgewone keuzes krijgen iets avontuurlijks en gaan gepaard met een gevoel

van extreme helderheid. Aan het eind van de middag kleepte Mack zich flink warm aan, trok de deur achter zich dicht en liep, of beter gezegd glibberde, over de paar honderd meter lange oprijlaan naar de brievenbus. Het ijs had dit karweitje op een raadselachtige manier veranderd in een strijd tegen de elementen. Het was alsof hij zijn vuist ophief tegen de brute kracht van de natuur en die uitdagend midden in haar gezicht uitlachte. Het feit dat niemand het zou opmerken of zou kunnen schelen, maakte hem niets uit. De gedachte alleen al deed hem glimlachen.

De ijskoude regendruppels prikten op zijn wangen en handen toen hij voorzichtig voortglibberde over de glooiende oprijlaan. Hij vermoedde dat hij eruitzag als een dronken zeeman die behoedzaam naar het volgende spuigat waggelde. Als je het hoofd moet bieden aan de kracht van een ijsstorm, ziet dat er niet per se heldhaftig uit. Overmoed kost je de kop. Twee keer gleed Mack uit en moest hij voorzichtig weer overeind krabbelen voordat hij zijn armen om de brievenbus heen kon slaan, alsof hij een verloren gewaande vriend omhelsde.

Hij rustte even uit om de schoonheid van de kristallen wereld om zich heen in zich op te nemen. Alles weerspiegelde licht en droeg bij aan de sprookjesachtige schittering van de namiddag. De bomen in het veld van de buurman hadden doorschijnende mantels aangetrokken en stonden daar zowel uniek als eensgezind opgesteld. De wereld zag er adembenemend uit en een kort ogenblik, niet langer dan een paar seconden, viel door deze schitterende pracht Het Grote Verdriet van Macks schouders af.

Het kostte hem zowat een minuut om al het ijs weg te slaan dat de klep van de brievenbus had verzegeld. De beloning voor zijn inspanning was een envelop met daarop in drukletters zijn voornaam; geen postzegel, geen stempel, geen afzender. Nieuwsgierig scheurde hij de envelop open, wat niet zo eenvoudig was met vingers die stijf begonnen te worden door de kou. Met zijn rug naar de harde wind die hem de adem benam, peuterde hij ten slotte een rechthoekig stukje papier uit de envelop. In drukletters stond er niet meer dan dit:

Mackenzie,

Het is alweer een tijdje geleden dat ik je gezien heb. Ik heb je gemist. Als je me wilt ontmoeten, ik ben komend weekend bij de hut.

Papa

Mack verstijfde. Hij voelde zich misselijk en daarna boos worden. Hij dacht bewust zo min mogelijk aan de hut en wanneer hij dat toch deed, waren zijn gedachten allesbehalve vriendelijk of goed. Als dit iemands idee van een goede grap was, dan sloeg de afzender de plank volkomen mis. En het briefje ondertekenen met *Papa* maakte het alleen nog maar afschuwelijker.

‘Dwaas,’ gromde hij en dacht aan Tony, de postbode, een overdreven vriendelijke Italiaan met een groot hart maar weinig tact. Hoe kwam hij erbij om zo’n belachelijke envelop te bezorgen? Er zat niet eens een postzegel op. Mack propte de envelop en het briefje in zijn jaszak en draaide zich om naar zijn huis om de gladde weg terug te lopen. De windvlagen die op de heenweg geprobeerd hadden hem tegen te houden, versnelden nu zijn oversteek van de minigletsjer die onder zijn voeten leek te groeien.

Eigenlijk ging het best goed, totdat hij op de plek kwam waar de oprijlaan een beetje afliep en een flauwe bocht naar links maakte. Zonder dat hij er moeite voor deed of dat het zijn bedoeling was, maakte hij wat snelheid. Hij gleed verder op zijn schoenen met zolen die zo net zo weinig weerstand boden als de zwemvliezen van een eend die op een bevroren vijver landt. Terwijl hij wild met zijn armen zwaaide in de hoop zijn evenwicht te bewaren, merkte Mack dat hij regelrecht afstevende op de enige boom van redelijk formaat langs de oprijlaan. De boom waarvan hij enkele maanden geleden nog de laaghangende takken had afgehakt. En nu stond die boom hem daar halfnaakt op te wachten, klaar om hem te ontmoeten en duidelijk van

zins om wraak te nemen voor het verlies van zijn takken. In een fractie van een seconde koos Mack voor zijn eigen veiligheid en liet zich vallen door uit te glijden – wat hoe dan ook zou zijn gebeurd. Je kon maar beter een pijnlijk achterwerk hebben dan splinters uit je gezicht te moeten trekken.

Maar door de stoot adrenaline die door zijn aderen raasde, ging hij te ver. In slow motion zag Mack zijn voeten vlak voor hem de lucht in gaan, alsof ze omhoog gezwaaid werden door de een of andere valstrik in een oerwoud. Hij landde hard met zijn achterhoofd op de grond en gleed vervolgens weg, om als een hoop vuil te belanden aan de voet van de glinsterende boom, die boven hem uit leek te torenen met een zelfvoldane blik vol afkeer en niet de minste teleurstelling. Even werd de wereld om hem heen zwart, tenminste, zo leek het. Hij lag daar, versuft, en keek omhoog naar de lucht. Hij kneep zijn ogen samen toen zijn gloeiende gezicht begon af te koelen door de ijzige neerslag. Een paar tellen voelde alles eigenaardig warm en vredig. Zijn boosheid was verdwenen door de smak die hij had gemaakt. ‘Wie is er nu een idioot?’ mopperde hij in zichzelf, in de hoop dat niemand hem had gezien.

De kou kroop langzaam door zijn jas en trui heen en Mack beseftte dat de ijsregen, die onder hem eerst smolt en dan weer aanvroor, binnen afzienbare tijd voor veel ongemak zou zorgen. Hij kreunde en voelde zich een oude man toen hij zich omrolde tot hij op zijn handen en knieën steunde. Pas toen zag hij het helderrode glijspoor van zijn val, vanaf het punt waar hij de grond had geraakt tot waar hij nu zat. Alsof het plotselinge besef van zijn verwonding het startsein had gegeven, kroop er een doffe, kloppende pijn naar zijn achterhoofd. Instinctief bracht hij zijn hand naar de bron van dit gebons en toen hij zijn hand terugtrok zag hij dat die rood kleurde door het bloed.

Terwijl hij aan het ruwe ijs en het scherpe grind van de oprijlaan zijn handen en knieën openhaalde, kroop en gleed Mack langzaam vooruit, totdat hij een wat vlakker stuk van de oprijlaan bereikte. Het kostte hem heel wat moeite om op zijn

benen te gaan staan en voetje voor voetje het huis te bereiken, vernederd door de macht van het ijs en zwaartekracht.

Eenmaal binnen trok Mack de bovenste lagen van zijn kleding zo goed en kwaad als hij kon uit. Hij bewoog zo stroef dat het leek alsof hij knuppels aan zijn armen had in plaats van handen. Hij besloot de natte, met bloed doordrenkte spullen te laten liggen waar hij die in de hal had neergekwakt, en trok zich met pijn en moeite terug in de badkamer om zijn wonden beter te bekijken. Het was duidelijk dat de ijzige oprijlaan het had gewonnen. Uit de wond op zijn achterhoofd druppelde nog steeds bloed en er zaten steentjes in. Zoals hij al vreesde, zat er een behoorlijke bult op zijn hoofd, die eruitzag als de hoge rug van een walvis die door de woeste golven van zijn dunnende haar heen stak.

Mack vond het een lastig karwei om zichzelf op te lappen terwijl hij probeerde achter op zijn hoofd te kijken met een kleine handspiegel, die het omgekeerde beeld van de badkamerspiegel weergaf. Gefrustreerd gaf hij het maar op, niet in staat om zijn handen de goede kant op te laten gaan en hij had geen idee welke van de twee spiegels nu klopte. Hij voelde voorzichtig aan de gapende wond en slaagde erin om de grootste stukken vuil eruit te halen, tot het te veel pijn deed om nog verder te gaan. Hij pakte wat desinfecterende zalf en smeerde die zo goed als hij kon op de wond. Daarna bond hij een washandje om zijn achterhoofd met wat verbandgaas uit een la in de badkamer. Toen hij zichzelf bekeek in de spiegel, vond hij dat hij wel wat weg had van een ruige zeeman uit *Moby Dick*. Hij lachte, en kromp daarbij meteen ineen van de pijn.

Voor echte medische verzorging moest hij wachten tot het Nan zou lukken thuis te komen. Getrouwd zijn met een verpleegkundige had zo z'n voordelen. Hij wist dat hoe slechter hij eruitzag, hoe meer hij zou kunnen rekenen op medelijden. Elk nadeel heeft z'n voordeel, als je goed kijkt. Hij nam een paar niet al te zware pijnstillers om het kloppende gevoel te dempen en hinkte naar de voordeur.

Het briefje was geen moment uit Macks gedachten geweest. Terwijl hij de stapel natte en bloederige kleding overhoophaalde, vond hij het uiteindelijk in zijn jaszak, wierp er even een blik op en liep terug naar zijn werkkamer. Hij zocht het nummer van het postkantoor op en toetste het in. Zoals hij al had verwacht, nam Annie op, de moederlijke beheerder van het postkantoor en ieders geheimen. ‘Hallo, is Tony daar toevallig?’

‘Ha, Mack, ben jij dat? Ik herkende je stem wel.’ Natuurlijk herkende ze zijn stem. ‘Sorry, maar Tony is nog niet terug. Eerlijk gezegd sprak ik hem net nog via de radio en hij is nog maar halverwege Wildcat Road, nog niet eens bij jouw huis. Wil je dat ik contact met hem opneem, of zal ik een boodschap voor hem achterlaten?’

‘O, hallo. Ben jij het, Annie?’ Hij kon het niet laten, ook al was er door haar midwesterse accent geen twijfel mogelijk. ‘Sorry, ik was even bezig. Ik heb niet gehoord wat je net zei.’

Ze lachte. ‘Kom nou, Mack, je hebt elk woord verstaan. Een grappenmaker houd je niet voor de gek. Ik ben niet van gisteren, hoor! Wat moet ik tegen hem zeggen als hij levend terugkomt?’

‘Nou, eigenlijk heb je mijn vraag al beantwoord.’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn. ‘Ik kan me niet herinneren dat je me iets vroeg. Wat is er met jou aan de hand, Mack? Rook je nog steeds te veel wiet, of doe je dat alleen op zondagochtend om de kerkdienst door te komen?’ Ze schoot in de lach, alsof haar eigen gevatheid haar verraste.

‘Annie, je weet dat ik geen wiet rook, nooit heb gerookt en ook nooit zal roken.’ Daar wist Annie natuurlijk niets van, maar Mack wilde geen enkel risico lopen dat zij zich dit gesprek over een paar dagen anders zou herinneren. Het zou niet de eerste keer zijn dat haar zogenaamde gevoel voor humor leidde tot een mooi verhaal dat even later als waargebeurd werd beschouwd. Hij zag zijn naam al op de voorbedelijst van de kerk staan. ‘Het is al goed, ik spreek Tony wel een andere keer. Het geeft niet.’

‘Prima, blijf wel binnen met dit weer, dat is veiliger. Een ouwe kerel als jij kan zijn gevoel voor evenwicht zomaar zijn

kwijtgeraakt door de jaren heen. Het zou toch jammer zijn als je uitglijdt en je trots bezeert. Zoals het er nu uitziet, redt Tony het niet eens tot jouw huis. Sneeuw, hagel en duisternis zijn wel te doen, maar deze ijzel... Dat gaat haast niet.'

'Bedankt, Annie. Ik zal proberen aan je advies te denken. Ik spreek je later wel weer. Dag.' Zijn hoofd bonsde meer dan ooit, kleine hamertjes klopten op het ritme van zijn hart.

Dat is vreemd, dacht Mack, wie haalt het nou in zijn hoofd om zoiets in ónze brievenbus te doen? De pijnstillers werkten nog niet optimaal, maar wel voldoende om de zorgen die hij voelde opkomen wat af te zwakken. Plotseling werd hij erg moe. Hij legde zijn hoofd op zijn bureau, maar net toen hij dacht dat hij was weggedoezeld, deed de telefoon hem wakker schrikken.

'Eh... hallo?'

'Hallo, lieverd. Je klinkt alsof je net wakker bent.' Nan klonk ongewoon opgewekt, al dacht hij de droefheid te kunnen horen die eigenlijk bij elk gesprek dat zij voerden onder de oppervlakte lag. Zij hield wel van dit weer, net als hij normaal gesproken. Hij knipte de bureaulamp aan en keek op de klok. Tot zijn verbazing was hij zeker een paar uur onder zeil geweest.

'Eh, sorry, ik denk dat ik even weg was.'

'Nou, je klinkt een beetje versuft, is alles goed?'

'Jawel.' Hoewel het al bijna donker was geworden, kon Mack zien dat de storm nog niet was gaan liggen. Er lag zelfs nog een dikkere laag ijs. De takken van de bomen hingen laag en hij wist dat er uiteindelijk een paar zouden afbreken, zeker als het harder zou gaan waaien. 'Ik had wat ruzie met de oprijlaan toen ik de post ging ophalen, maar verder gaat het wel. Waar ben jij nu?'

'Ik ben nog bij Arlene. Ik denk dat ik vannacht met de kinderen maar hier blijf. Het is altijd goed voor Kate om bij familie te zijn... Dat lijkt haar wat in evenwicht te brengen.' Arlene was Nans zus, ze woonde aan de overkant van de rivier, in de staat Washington. 'Hoe dan ook, het is toch te glad om naar buiten te gaan. Hopelijk is het morgen beter. Ik zou willen dat ik al thuis was geweest voordat het zo slecht werd, maar nou ja...'

Ze zweeg even. 'Hoe is het daar?'

'Ongelooflijk mooi. Het is heel wat veiliger om ernaar te kijken dan om erdoorheen te lopen, neem dat maar van mij aan. Ik wil in ieder geval niet dat je probeert hiernaartoe te komen met dit weer. Alles ligt stil. Ik geloof dat Tony de post niet eens heeft kunnen bezorgen.'

'Ik dacht dat je de post al had gehaald?'

'Nee, er was geen post. Ik dacht dat Tony al geweest was en ik ging naar buiten om die te halen. Er...' Hij aarzelde even en keek naar het briefje dat voor hem op het bureau lag. 'De post was nog niet geweest. Ik belde Annie en ze zei dat het Tony misschien niet zou lukken om de heuvel op te komen. Ik ga niet nog een keer naar buiten om te kijken of het hem misschien al is gelukt. Maar eh...' Hij veranderde snel van onderwerp om verdere vragen te ontlopen. 'Hoe gaat het met Kate?'

Het was even stil en daarna volgde er een diepe zucht. Toen Nan begon te praten, had ze haar stem gedempt tot een zacht gefluister. Hij kon horen dat ze haar hand voor haar mond hield. 'Mack, ik zou willen dat ik dat wist. Het is net alsof je tegen een muur praat en wat ik ook probeer, ik kom er niet doorheen. Als we met de familie bij elkaar zitten, lijkt ze even uit haar schulp te kruipen, maar even later sluit ze zich weer af. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb gebeden en nog eens gebeden dat Papa ons helpt om een manier te vinden om tot haar door te dringen, maar...' Ze wachtte even. 'Ik heb het gevoel dat Hij niet luistert.'

Daar had je het. Papa was Nans favoriete naam voor God. De naam drukte de vreugde uit die zij ervoer in de intieme vriendschap met Hem.

'Liefje, ik weet zeker dat God weet wat Hij doet. Het komt allemaal wel goed.' De woorden stelden hem zelf niet gerust, maar hij hoopte dat ze de bezorgdheid die hij in haar stem had gehoord wat zouden wegnemen.

'Dat weet ik,' verzuchtte ze. 'Maar ik zou willen dat Hij een beetje opschoot.'

‘Ik ook,’ was alles wat Mack kon uitbrengen. ‘Nou, blijf jij met de kinderen maar daar, dan ben je tenminste veilig. Doe Arlene en Jimmy de groeten van me en bedank hen namens mij. Hopelijk zie ik je morgen.’

‘Goed, schat. Ik moet nu gaan en de anderen helpen. Iedereen is druk bezig kaarsen te zoeken voor het geval dat de stroom uitvalt. Dat moet jij misschien ook maar doen. Er liggen er een paar boven het aanrecht in de kelder en er is nog een restje gevuld brood in de koelkast dat je kunt opwarmen. Denk je dat je het redt?’

‘Jawel, het is vooral mijn trots die een deuk heeft opgelopen.’

‘Nou, doe maar rustig aan. Ik hoop je morgenochtend weer te zien.’

‘Dat is goed, lieverd. Pas goed op jezelf en bel me als je iets nodig hebt. Dag.’

Dat was een domme opmerking, bedacht hij zich toen hij had opgehangen. Zo’n typische mannengedachte, alsof hij hen zou kunnen helpen als ze iets nodig hadden.

Mack staarde naar het briefje. Het was verwarrend en pijnlijk om orde te scheppen in de draaiende warboel van emoties en donkere beelden in zijn hoofd – een miljoen gedachten die met een miljoen kilometer per uur voorbijschoten. Ten slotte gaf hij het op, vouwde het briefje dubbel, deed het in een klein blikje dat hij op zijn bureau had staan en knipte het licht uit.

Mack vond iets om in de magnetron op te warmen, pakte een stel dekens en kussens en liep naar de woonkamer. Een snelle blik op de klok maakte hem duidelijk dat de Bill Moyer-show net was begonnen; een van zijn favoriete programma’s. Moyer was een van de weinige mensen die Mack graag eens zou willen ontmoeten. Hij was een briljante en uitgesproken man, die zijn intense passie voor mensen en de waarheid met ongewone helderheid wist te delen. Vanavond ging een van de verhalen over Boone Pickens, een man die in olie handelde, maar nu nota bene naar water ging boren.

Zonder zijn blik van de televisie af te wenden, reikte Mack

over de tafel, pakte een lijstje met een foto van een klein meisje en drukte het tegen zijn borst. Met zijn andere hand trok hij de dekens tot onder zijn kin en zonk dieper weg in de kussens op de bank.

Even later was er een zacht gesnurk te horen, terwijl het televisieprogramma verderging met een reportage over een middelbare scholier in Zimbabwe die in elkaar was geslagen omdat hij kritiek had geuit op de regering van zijn land. Maar Mack lag al te worstelen met zijn dromen. Misschien dat hij deze keer geen nachtmerries zou krijgen, maar alleen zou dromen over ijs en bomen en zwaartekracht.

BELEEF EEN ALLESVERANDERENDE ONTMOETING MET GOD

Wat begon als een verhaal dat W. Paul Young schreef voor zijn zes kinderen groeide uit tot een wereldwijde bestseller. Waar is God in een wereld vol onbeschrijflijke pijn en verdriet? *De uitnodiging* zet deze tijdloze vraag in een nieuw licht en wist al miljoenen lezersharten te raken.

Vier jaar geleden werd de jongste dochter van Mack tijdens een kampeervakantie ontvoerd. In een verlaten hut worden aanwijzingen gevonden die erop duiden dat ze op brute wijze om het leven is gebracht. Na dit hartverscheurende verlies heeft Mack God op een zijspoor gezet. Totdat hij op een dag een opvallend briefje ontvangt, ondertekend door God, die hem uitnodigt om een weekend in de hut door te brengen. Tegen zijn gevoel in besluit Mack op de uitnodiging in te gaan en terug te keren naar de plek des onheils. Wat hij daar vindt, gaat al zijn verwachtingen ver te boven...

W. Paul Young werd geboren in Canada, maar groeide op als zoon van zendelingen in Indonesië. *De uitnodiging* is zijn eerste roman, waarvan wereldwijd 25 miljoen exemplaren werden verkocht. Van zijn hand verschenen ook de romans *De oversteek* en *Eva*.

KokBeekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 4039 5 • NUR 302

